

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 171/05-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. marca 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť A. H., T., Š. B., T., a M. B., T., zastúpených advokátom JUDr. J. H., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 1403/92 a takto

rozhodol:

1. Okresný súd Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 1403/92 porušil základné právo A. H., Š. B. a M. B., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prierahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. A. H., Š. B. a M. B. priznáva primerané finančné zadostučinenie každému v sume po 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trenčín povinný im vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. A. H., Š. B. a M. B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 392 Sk (slovom deväťtisíc tristo deväťdesiat dva slovenských korún), ktorú je Okresný súd Trenčín povinný vyplatiť na účet ich právneho zástupcu advokáta JUDr. J. H., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 7. septembra 2005 č. k. I. ÚS 171/05-17 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. H., T., Š. B., T., a M. B., T. (ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 1403/92 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1.1. Zo sťažnosti vyplynulo, že právny predchodca (otec) sťažovateľov podal 10. septembra 1991 na okresnom súde „Žalobu o vydanie veci podľa § 5 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách“ proti mestu T.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti poukázali na to, že napriek tomu, že ohľadom predmetnej veci vydal okresný súd štyri rozhodnutia, Krajský súd v Bratislave a Krajský súd v Trenčíne taktiež spolu štyri rozhodnutia a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) jedno rozhodnutie, napadnuté konanie do podania tejto ústavnej sťažnosti nebolo právoplatne ukončené.

Sťažovatelia ďalej uviedli, že sa opakovane obrátili na súd urgenciami a žiadosťami o urýchlenie napadnutého konania a vyčerpali aj právne prostriedky nápravy, avšak k náprave nedošlo.

Podľa sťažovateľov „je nepochybné, že došlo k porušeniu základných práv vyplývajúcich z ústavy a z Dohovoru“, a preto sa domáhajú aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj trov právneho zastúpenia. «Sťažovatelia pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzali z „pokusu o ocenenie“ negatívnych psychických javov spôsobených sťažovateľom a ich právnym predchodcom, z pretrvávajúcej právnej neistoty, ktorá tu je počas celého konania, z pocitu bezmocnosti konať. Sťažovatelia sa domnievajú, že vyššie opísané konania porušovateľa mali za následok zhoršenie zdravotného stavu prvého žalobcu V. B., ktorý mal obavu z opätovnej perzekúcie zo strany štátu, a taktiež M. H., hlavného iniciátora, ktorí sú v čase podania sťažnosti na Ústavný súd SR už mŕtvi a výsledku sa nedožili. Neopomenuteľnou je i skutočnosť, že sťažovatelia a ich predchodcovia už takmer 14 rokov nemôžu užívať majetok, ktorý je predmetom konania a má určitú preukázateľnú hodnotu. Sťažovateľom vznikali a vznikajú aj trovy právneho zastúpenia.»

1.2. Na základe uvedených podstatných skutočností sa sťažovatelia domáhajú vydania nasledovného rozhodnutia:

„Základné právo A. H., Š. B. a M. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 1403/92 porušené bolo.

Okresnému súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 1403/92 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

Súd priznáva A. H., Š. B. a M. B. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 8.000.000,- Sk.

Okresný súd v Trenčíne je povinný uhradiť A. H., Š. B. a M. B. trovy právneho zastúpenia vo výške 19.350,- Sk + 19 % DPH na účet ich právneho zástupcu JUDr. J. H., (...) a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezů Ústavného súdu.»

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jej predsedom JUDr. D. V., listom zo 17. januára 2006 sp. zn. Spr. 1570/05 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 20. februára 2006.

2.1. Predseda okresného súdu okrem chronológie vykonaných úkonov v napadnutom konaní uviedol nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) oznamujem, že netrvám na tom, aby sa konalo ústne pojednávanie vo veci porušenia práv sťažovateľov (...).

Prieťahy, ktoré boli spôsobené súdom:

(...) v čase od nápadu veci na Okresný súd Trenčín do zaslania spisu na Krajský súd v Bratislave (1992 - 12. 7. 1993) neboli vo veci žiadne prieťahy. Konalo sa plynulo a rýchle. Predmetný spis bol Okresnému súdu Trenčín doručený z odvolacieho súdu dňa 16. 2. 1994 a z prehľadu (...) úkonov opätovne vyplýva, že sa konalo plynulo a rýchlo. Prieťahy, ktoré v spise boli do vyhlásenia druhého rozhodnutia súdu 1. stupňa boli spôsobené iba právnym zástupcom žalobcov, ktorý nezaslal požadované doklady a k tejto povinnosti musel byť opätovne vyzývaný. Od 17. 2. 1995 bol spis na Krajskom súde v Bratislave v dôsledku odvolania. Vrátený bol tunajšiemu súdu 25. 11. 1996. Z dôvodu územnej reorganizácie a odchodu zákonnej sudkyne na novovzniknutý súd v N. bola vec pridelená Dr. Č., ktorá ho predkladala na NS v Bratislave v dôsledku dovolania. Spis bol tunajšiemu súdu vrátený až po takmer dvoch rokoch, a to 9. 2. 1998. V tom čase nebol k dispozícii tunajšieho súdu.

Je pravdou, že v čase od vrátenia spisu (9. 2. 1998) do jeho pridelenia ďalšej zákonnej sudkyne sa vo veci nekonalo, a to napriek upozorneniam predsedníčky súdu v dôsledku sťažnosti účastníkov konania. Po odchode Dr. Č. (na Krajský súd Trenčín), ktorej bola vec pridelená a ktorá v nej nekonala z dôvodu nadmernej zaťaženia, bol spis prikázaný v máji 2000 Mgr. K. Do jej odchodu na materskú dovolenku sa konalo plynulo a rýchlo. Dňa 27. 6. 2001 bola vec pridelená spolu so 150 ďalšími vecami do oddelenia Dr. T., ktorá vo veci konala priebežne okrem obdobia, keď nemohla vykonávať svoju

funkciu z dôvodu nečinnosti Súdnej rady SR a nemožnosti jej opätovného zvolenia. Spis nebolo možné počas tohto obdobia prideliť inému sudcovi, nakoľko v obdobnej situácii sa nachádzalo 6 ďalších sudcov Okresného súdu Trenčín, ktorým uplynulo 4-ročné funkčné obdobie bez možnosti ich opätovného prevolenia.

Po návrate Mgr. K. z materskej dovolenky jej bol spis vrátený na ďalšie konanie. Počas obdobia rokov 2001 až 2004, kedy sa spis nachádzal na tunajšom súde nedošlo k žiadnym preťahom subjektívneho charakteru. Od 7. 1. 2005 do 30. 11. 2005 bol spis na Krajskom súde v Trenčíne, ktorý potvrdil rozsudok tunajšieho súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcov v plnom rozsahu.

Skutková a právna zložitosť sporu:

Konkrétna právna vec bola skutkovo aj právne veľmi zložitým sporom. Išlo o reštitučný nárok k rozsiahlym pozemkom, ktoré sa nachádzajú v atraktívnej oblasti kúpeľného mesta T.

Rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 30. 4. 1993 bola zamietnutá žaloba o vydanie týchto pozemkov v celom rozsahu. Pri tomto rozhodovaní vychádzal súd z právneho názoru odvolacieho súdu v Bratislave (vydaným pod pôvodným č. k. 6 C 1033/91-15), podľa ktorého o nároku žalobcov na vydanie nehnuteľností je potrebné vychádzať zo zákona č. 229/1991 Zb. Návrh zamietal na základe názoru Krajského súdu v Bratislave vysloveného vo veci sp. zn. 11 Co 136/92, podľa ktorého je súd viazaný návrhom žalobcov, ktorí si ho uplatnili podľa zák. č. 87/1991 Zb. Tento rozsudok (zo dňa 30. 4. 1993) napadli odvolaním žalobcovia a Krajský súd v Bratislave v inom zložení senátu ho uznesením zo dňa 31. 12. 1993 pod č. k. 12 Co 347/93-58 zrušil. Dospel k inému právnemu názoru, a to, že súd nie je viazaný právnym posúdením veci účastníkov konania, ale je oprávnený sám rozhodnúť podľa akého reštitučného zákona sa má vec posúdiť. Vyslovil názor, že predpisom podľa ktorého je potrebné nárok žalobcov posúdiť je zák. č. 87/1991 Zb. Na základe tohto názoru súd prvého stupňa doplnil dokazovanie v naznačenom smere a rozsudkom zo dňa 20. 10. 1994 opätovne žalobu zamietol. Nárok posúdil podľa zákona č. 87/1991 Zb. a dospel k záveru, že podmienky na reštitúciu nie sú dané. Tento druhý zamietajúci rozsudok tunajšieho súdu žalobcovia opätovne napadli odvolaním a Krajský súd v Bratislave opäť v inom zložení senátu zaujal znovu iný právny názor, a to, že konanie malo byť zastavené z dôvodu, že nárok žalobcov mal byť posúdený podľa zákona

č. 229/1991 a nie podľa zákona 87/1991 Zb. ako to tvrdil predchádzajúci senát odvolacieho súdu. Preto rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 20. 10. 1994 uznesením zo dňa 14. 6. 1996 pod sp. zn. 12 Co 82/95 zrušil a konanie zastavil s odôvodnením, že prejednávany návrh nepatrí do právomoci súdu, ale pozemkového úradu. Toto rozhodnutie napadli dovolaním žalobcovia.

Rozsudkom NS SR pod č. k. 2 Cdo 7/97-179 bolo zrušené uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 6. 1996 pod sp. zn. 12 Co 82/95 a vec bola vrátená Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR sa s týmto právnym názorom krajského súdu nestotožnil. Vychádzal z takého istého právneho posúdenia právomoci súdu ako okresný súd, a to, že pozemky, ktoré boli predmetom vydania nemali charakter poľnohospodárskej pôdy, nakoľko boli trvalo odňaté poľnohospodárskej výrobe, a preto nebolo možné posudzovať nárok podľa zák. č. 229/1991 Zb. (ako to urobil krajský súd), ale podľa zákona 87/1991 Zb. Na základe právneho názoru NS SR Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31. 12. 1997 pod sp. zn. 27 Co 326/97 však znovu zrušil rozsudok Okresného súdu Trenčín a vec mu vrátil na nové konanie. V tomto konaní bolo potrebné zamerať dokazovanie na otázky tiesne a nápadne nevýhodných podmienok pri kúpnych zmluvách z roku 1979, čo bolo vzhľadom na časový odstup veľmi náročné aj preto, že vypočúvaní svedkovia menili svoje výpovede. Okrem toho bolo potrebné zisťovať, či a ktorá časť pozemkov bola zastavená takým spôsobom, pri ktorom nebolo možné uplatniť reštitučné nároky. Z toho dôvodu bol vypočúvaný pracovník geodézie, ktorý zhotovoval žalobcom geometrický posudok. Keďže ani jeho výsluchom neboli odstránené niektoré pochybnosti a nepresnosti v jeho geometrickom pláne nariadil súd znalecké dokazovanie znalcom geometrom.

Zložitosť tohto sporu vyplývala aj z námietok žalovaného, že právny predchodca žalobcov (ktorý uplatnil pôvodne reštitučný nárok) bol aktívnym spolupracovníkom ŠTB, čo podľa jeho tvrdenia vylučovalo možnosti tiesne a nátlaku pri uzatváraní kúpnych zmlúv a priznanie reštitučného nároku by bolo v rozpore s účelom zákona o zmierňovaní krívd a následkov minulého režimu.

Po vykonanom dokazovaní bol nárok žalobcov zamietnutý ako bezdôvodný po tretíkrát. Rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 20. 10. 2004 pod č. k. 6 C 1403/92-459, ktorým sa tak stalo bol dňa 25. 10. 2005 potvrdený Krajským súdom v Trenčíne.

Z uvedeného vyplýva, že takmer 14 ročné trvanie sporu nezavinil Okresný súd Trenčín, ale najmä nejednotnosť názorov senátov Krajského súdu v Bratislave a právna, ale i skutková zložitnosť prejednávanej veci. Základné právo žalobcov bolo Okresným súdom Trenčín porušené iba v čase od pridelenia spisu Dr. Č. (od 9. 2. 1998 do 23. 5. 2000) do pridelenia Mgr. K. Stalo sa tak v dôsledku enormného zaťaženia uvedenej sudkyne.

Sťažovatelia podávali ústavnú sťažnosť na Okresný súd Trenčín dňa 12. 7. 2005, teda v čase, keď už bolo súdom prvého stupňa vo veci rozhodnuté (rozsudok bol vyhlásený 20. 10. 2004). Napriek tomu navrhovali, aby tunajšiemu súdu bolo prikázané konať bez zbytočných prieťahov. V tejto časti preto navrhujem, aby bol návrh v plnom rozsahu zamietnutý.

Pokiaľ ide o nárok sťažovateľov na primerané finančné odškodnenie považujem ich návrh voči tunajšiemu súdu, ktorý zavinili minimálne prieťahy vo veci, za neprimeraný a neopodstatnený. Neopodstatnené a zavádzajúce je aj ich tvrdenie, že konanie Okresného súdu Trenčín v tejto veci vplývalo na zhoršenie zdravotného stavu právneho predchodcu žalobcov, nakoľko v čase začatia tohto súdneho konania už nežil! V. B. zomrel 8. 1. 1992 vo veku 76 rokov a konanie sa začalo 1. 10. 1992, teda po 9 mesiacoch od jeho smrti. S nárokom sťažovateľov nemôže súvisieť ani zdravotný stav, prípadne smrť M. H., ktorého označili sťažovatelia za hlavného iniciátora, nakoľko tento nebol účastníkom konania, z ktorého sa sťažovatelia domáhajú odškodnenia. Keďže nárok žalobcov bol troma rozsudkami okresného súdu zamietnutý (posledný rozsudok bol v tomto znení aj potvrdený) je zavádzajúce aj tvrdenie sťažovateľov, že nemôžu svoj majetok užívať 14 rokov.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti považujem sťažovateľmi uplatnený nárok vo výške 8 miliónov korún za absolútne neprimeraný.“

2. 2. Právny zástupca sťažovateľov vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedol tieto podstatné skutočnosti:

«(...) oznamujem, že netrvám na tom, aby sa o predmetnej veci konalo ústne pojednávanie.

Trovy právneho zastúpenia si uplatňujem vo výške 9.392,- Sk za 3 úkony právnej služby a 3 režijné paušály podľa ustanovení § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a), c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie

právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to za prevzatie a prípravu zastupovania v konaní pred Ústavným súdom SR, písomné podanie na súd – sťažnosť a stanovisko (1 úkon bez DPH/2.501,- Sk, 1 úkon s DPH 2.976,- Sk, 1 paušál r. 2005/150,- Sk, 1 paušál r. 2006/164,- Sk) a žiadam zaslať na môj účet vedený v SLSP, a. s., č. ú.: 0011513602/0900. Prikladám osvedčenie platiteľa DPH.

Na podanej sťažnosti v plnom rozsahu trvám. Zo skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľov, rovnako aj z vyjadrenia Okresného súdu v Trenčíne vyplýva, že právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín porušené bolo. Účastník konania – sťažovateľa nemôže zotrvať v právnej neistote a prihliadať na tú skutočnosť, že súd nekoná z dôvodu nadmernej zaťaženia sudcu, príp. z dôvodu nečinnosti Súdnej rady a pod. viac ako 2 roky.

Mám za to, že rozhodnutie vo veci samej nemá vplyv na to, že v priebehu 14-ročného konania boli sťažovateľom spôsobené prieťahy v konaní zo strany súdu.

Okresný súd Trenčín spochybňuje príčinnú súvislosť zhoršenia zdravotného stavu V. B. s predmetným konaním tým, že uvádza, že tento zomrel 9 mesiacov pred začatím konania vo veci 6 C 1403/92. Samotný porušovateľ však v úvode svojho vyjadrenia uvádza, že „vec vedená pod touto spisovou značkou bola dňa 01. 10. 1992 zapísaná do oddelenia JUDr. E. M. na základe uznesenia o vylúčení veci sp. zn. 6 C 1033/91, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 04. 08. 1992“ Z toho je zrejmé, že konaniu sp. zn. 6 C 1403/92 predchádzalo uvedené konanie, ktoré s ním priamo súviselo. Konanie vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 6 C 1403/92 malo vplyv na psychiku celej rodiny H.»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 1403/92 najmä po 15. februári 1993. Pretože ústavný súd chráni ústavnosť spôsobom, ktorý upravuje ústava a zákon o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej účinnosti, nemá oprávnenie konať a rozhodovať o porušení práv fyzickej alebo právnickej osoby, ku ktorému došlo pred 15. februárom 1993 (napr. I. ÚS 81/03):

Dňa 10. septembra 1991 podal V. B. (ďalej len „žalobca“) na okresnom súde proti Mestskému úradu T. (ďalej len „žalovaný“) žalobu o vydanie veci podľa § 5 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách, ktorá bola vedená pod sp. zn. 6 C 1033/91.

(...)

Dňa 23. júna 1992 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom súd vyhlásil uznesenie č. k. 6 C 1403/92-1, ktorým konanie ohľadne vydania parcely č. 2376 v k. ú. T. zastavil a konanie o vydanie parciel. č. 2356/1, 2357 a 2334/1 vylúčil na samostatné konanie.

(...)

Dňa 16. februára 1993 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 19. marec 1993.

Dňa 19. marca 1993 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania a zaslania dožiadania Katastrálnemu úradu v T. (ďalej len „katastrálny úrad“).

Dňa 23. marca 1993 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby zaslala dožiadanie katastrálnemu úradu.

Dňa 19. apríla 1993 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 30. apríl 1993.

Dňa 28. apríla 1993 katastrálny úrad doručil okresnému súdu odpoveď na dožiadanie z 23. marca 1993.

Dňa 30. apríla 1993 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vynesovaný rozsudok č. k. 6 C 1403/92-47, ktorým bola žaloba zamietnutá.

Dňa 17. júna 1993 doručil sťažovateľ okresnému súdu odvolanie proti rozsudku č. k. 6 C 1403/92-47 z 30. apríla 1993.

Dňa 21. júna 1993 žalovaná strana doručila súdu odvolanie proti rozsudku č. k. 6 C 1403/92 z 30. apríla 1993

Dňa 23. júna 1993 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby zaslala odvolanie žalovanej strane za účelom vyjadrenia v lehote 7 dní.

Dňa 8. júla 1993 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby vyhotovila predkladáciu správu.

Dňa 12. júla 1993 bol spis doručený Krajskému súdu v Bratislave a ďalej bola vec vedená pod sp. zn. 12 Co 347/93.

Dňa 21. júla 1993 žalovaný doručil okresnému súdu vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu.

Dňa 23. júla 1993 okresný súd doručil Krajskému súdu v Bratislave vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu.

Dňa 16. februára 1994 bolo okresnému súdu doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 12 Co 347/93-58 z 31. decembra 1993, ktorým bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Dňa 17. februára 1994 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby doručila účastníkom konania rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Pozemkového úradu v T.

Dňa 25. februára 1994 žalovaný doručil okresnému súdu rozhodnutie Pozemkového úradu v T. z 24. júna 1992 č. j. 915/92/PÚ, ktorým nebola schválená dohoda medzi žalobcami a žalovaným o vydaní parcely č. 2376 – lesa v k. ú. T.

Dňa 28. februára 1994 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby požiadala Pozemkový úrad v T. o zaslanie spisu č. 915/92/PÚ a o oznámenie, či bolo podané odvolanie proti jeho rozhodnutiu z 24. júna 1992.

Dňa 7. marca 1994 Pozemkový úrad v T. doručil okresnému súdu vyžiadaný spis č. j. 915/92/PÚ a oznámil, že odvolanie proti rozhodnutiu z 24. júna 1992 bolo podané a Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom sp. zn. 22 S 142/92 z 28. januára 1993.

Dňa 7. marca 1994 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby vyžiadala od Krajského súdu v Bratislave spis sp. zn. 22 S 142/92.

Dňa 21. marca 1994 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 14. apríl 1994.

Dňa 14. apríla 1994 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že sa vykoná vo veci ďalšie dokazovanie.

Dňa 18. apríla 1994 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby od Štátneho archívu v T. vyžiadala spis sp. zn. Nc II 928/1949, od Správy katastra v T. fotokópiu vložky č. 32 a č. 1967 pozemkovej knihy k. ú. T. a vyrubila poplatok za vyhotovenie zápisnice z pojednávania.

Dňa 21. apríla 1994 Správa katastra v T. doručila súdu vyžiadajúcu fotokópiu vložky č. 32, pričom uviedla, že vložka č. 1967 sa v pozemkovej knihe nenachádza.

Dňa 28. apríla 1994 Štátny archív v T. oznámil okresnému súdu, že vyžiadajúci spis ešte nebol prevzatý od okresného súdu.

Dňa 2. mája 1994 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby pripojila k spisu spis sp. zn. Nc II 928/1949.

Dňa 12. mája 1994 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby urgovala žalobcov ohľadne predloženia dokladov, ktorých predloženie im bolo uložené na pojednávaní 14. apríla 1994.

Dňa 23. mája 1994 bol vyhotovený úradný záznam o tom, že do spisu boli predložené: kúpna zmluva zo 14. apríla 1942, list z 29. októbra 1943 a geometrický plán z 12. augusta 1941.

Dňa 6. júna 1994 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby urgovala žalobcov, aby v lehote 10 dní predložili vyžiadané doklady, ktoré boli predložené do spisu sp. zn. 10 C 1129/90.

Dňa 18. júla 1994 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby žalobcovia predložili v lehote 20 dní doklady predložené do spisu sp. zn. 10 C 1129/90.

Dňa 8. augusta 1994 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby opätovne urgovala žalobcov ohľadne predloženia dokladov.

Dňa 17. augusta 1994 žalovaný doručil okresnému súdu rozhodnutie Pozemkového úradu v T. č. j. 1466/92/PU z 20. septembra 1993.

Dňa 23. augusta 1994 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby požiadala Pozemkový úrad v T. o zapožičanie spisu sp. zn. 1466/92/PU.

Dňa 26. augusta 1994 Pozemkový úrad v T. doručil okresnému súdu vyžiadajúci spis.

Dňa 7. septembra 1994 súd nariadil pojednávanie na 20. október 1994.

Dňa 14. septembra 1994 žalobcovia predložili výpis z pozemkovej knihy, mapu, rozhodnutie sp. zn. Nc II 928/49, R II 811/50, geometrický plán, kúpnu zmluvu č. 82, osvedčenia.

Dňa 20. októbra 1994 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 6 C 1403/92-121, ktorým bola žaloba zamietnutá.

Dňa 16. decembra 1994 žalobcovia, ako aj žalovaný doručili okresnému súdu odvolania proti rozsudku č. k. 6 C 1403/92-121.

Dňa 29. decembra 1994 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby vyzvala účastníkov na predloženie rovnopisov rozsudku na vykonanie opravy a doručila odvolania účastníkom na vyjadrenie so stanovením im lehoty 7 dní.

Dňa 19. januára 1995 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby urgovala splnenie uvedenej výzvy.

Dňa 27. januára 1995 bol vykonaný úradný záznam o predložení rozsudkov účastníkmi konania na vykonanie opravy.

Dňa 30. januára 1995 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby opravila rozsudky a žalovanému zaslala odvolanie žalobcov na vyjadrenie so stanovením mu lehoty 7 dní.

Dňa 13. februára 1995 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby vyhotovila predkladaciu správu pre Krajský súd v Bratislave a zaslala mu spis na rozhodnutie.

Dňa 17. februára 1995 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave, na ktorom bolo konanie ďalej vedené pod sp. zn. 12 Co 82/95.

Dňa 28. septembra 1995 Krajský súd v Bratislave nariadil vo veci pojednávanie na 26. október 1995.

Dňa 23. októbra 1995 bol vykonaný úradný záznam o žiadosti právneho zástupcu žalobcov o odročenie pojednávania na neurčito z dôvodu jeho služobnej cesty a pozastavenia výkonu činnosti advokáta.

Dňa 24. októbra 1995 Krajský súd v Bratislave vyzval žalobcov, aby v lehote 10 dní oznámili, či si zvolili nového právneho zástupcu.

Dňa 26. októbra 1995 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito pre neúčast' účastníkov konania.

Dňa 6. novembra 1995 doručili žalobcovia plnú moc pre nového právneho zástupcu.

Dňa 13. novembra 1996 Krajský súd v Bratislave nariadil vo veci pojednávanie na 11. jún 1996.

Dňa 16. apríla 1996 žalobcovia doručili Krajskému súdu v Bratislave plnú moc a návrhy na doplnenie dokazovania.

Dňa 11. júna 1996 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 14. jún 1996 za účelom vyhlásenia rozhodnutia.

Dňa 14. júna 1996 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie č. k. 12 Co 82/95-158, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a konanie bolo zastavené.

Dňa 25. novembra 1996 bolo uznesenie č. k. 12 Co 82/95-158 doručené okresnému súdu.

Dňa 28. novembra 1996 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby doručila uznesenie č. k. 12 Co 82/95-158 účastníkom konania.

Dňa 18. decembra 1996 žalobcovia doručili okresnému súdu dovolanie.

Dňa 12. februára 1997 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby dovolanie doručila druhému účastníkovi konania.

Dňa 5. marca 1997 bola vec predložená z dôvodu podania dovolania najvyššiemu súdu a vec bola ďalej vedená pod sp. zn. 2 Cdo 7/97.

Dňa 10. septembra 1997 bol Krajskému súdu v Bratislave doručený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 7/97 z 28. augusta 1997, ktorým bolo napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Dňa 9. októbra 1997 bola vec postúpená Krajským súdom v Bratislave podľa § 105 Občianskeho súdneho poriadku Krajskému súdu v Trenčíne a ďalej vedená na tomto súde pod sp. zn. 5 Co 549/97.

Dňa 17. októbra 1997 Krajský súd v Trenčíne doručil najvyššiemu súdu nesúhlas s postúpením veci.

Dňa 30. októbra 1997 žalobcovia doručili okresnému súdu vypovedanie dohody a zrušenie plnomocenstva ich právneho zástupcovi.

Dňa 3. novembra 1997 najvyšší súd doručil Krajskému súdu v Trenčíne uznesenie sp. zn. Ndc 845/97 z 29. októbra 1997, ktorým rozhodol, že miestne príslušným súdom je Krajský súd v Bratislave.

Dňa 4. novembra 1997 sudkyňa Krajského súdu v Trenčíne dala úpravou kancelárii pokyn, aby doručila spis Krajskému súdu v Bratislave podľa rozhodnutia najvyššieho súdu z 29. októbra 1997.

Dňa 7. novembra 1997 Krajský súd v Trenčíne doručil spis Krajskému súdu v Bratislave.

Dňa 9. februára 1998 bolo okresnému súdu doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 27 Co 326/97-188, ktorým bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Dňa 18. februára 1998 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby uznesenie č. k. 27 Co 326/97-188 doručila účastníkom konania.

Dňa 20. septembra 1999 sudkyňa urgovala doručenie uznesenia právnomu zástupcovi žalobcov.

Dňa 29. júla 1999 bol vykonaný úradný záznam predsedom okresného súdu, v ktorom upozornil na nevyhnutnosť rýchleho a plynulého konania vo veci a na nesprávne doručovanie.

Dňa 12. novembra 1999 bol vyhotovený úradný záznam, v ktorom predsedníčka okresného súdu upozorňuje na plynulosť konania.

Dňa 23. mája 2000 bol vyhotovený úradný záznam, v ktorom predsedníčka okresného súdu uviedla, že veci oddelenia „6 C“ vybavuje Mgr. K.

Dňa 19. júla 2000 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 12. september 2000.

Dňa 11. septembra 2000 bol zaznamenaný úradný záznam o tom, že právna zástupkyňa odporcu ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní.

Dňa 12. septembra 2000 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 14. november 2000.

Dňa 13. novembra 2000 bol vyhotovený úradný záznam o tom, že právny zástupca žalobcov ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní.

Dňa 14. novembra 2000 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 17. január 2001 za účelom poskytnutia lehoty žalovanému na oboznámenie sa s novými dôkazmi a oznámenia spisových značiek konaní vedených o vydanie nehnuteľností v lehote 14 dní.

Dňa 21. decembra 2000 právna zástupkyňa žalovaného doručila okresnému súdu svoje ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní.

Dňa 10. januára 2001 okresný súd nariadil nový termín pojednávania na 7. február 2001.

Dňa 7. februára 2001 právny zástupca jedného zo žalobcov ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní.

Dňa 7. februára 2001 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom oboznámenia sa s písomným vyjadrením žalovaného, jeho návrhmi na doplnenie dokazovania a predloženia geometrického plánu, ktorý má predložiť zástupca žalobcov v lehote 10 dní.

Dňa 12. februára 2001 jeden zo žalobcov doručil okresnému súdu geometrický plán s výkazom parciel, ktoré sú predmetom sporu.

Dňa 26. marca 2001 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 18. apríl 2001.

Dňa 18. apríla 2001 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom vykonania dopytu na Okresnom úrade v T., katastrálny odbor (ďalej len „katastrálny odbor“) a predloženia písomného stanoviska žalovaného.

Dňa 24. apríla 2001 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby vyžiadala informácie od katastrálneho odboru v lehote 20 dní.

Dňa 17. mája 2001 katastrálny odbor doručil okresnému súdu vyžiadané vyjadrenie k žiadosti.

Dňa 27. júla 2001 opatrením predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 696/2001 bola predmetná vec pridelená JUDr. T.

Dňa 4. októbra 2001 súd nariadil pojednávanie na 13. november 2001.

Dňa 10. októbra 2001 právny zástupca žalobcov doručil okresnému súdu podanie, v ktorom žiadal, aby žalovaný predložil písomné vyjadrenie a doplnenie dokazovania tak, ako ho zaviazal súd.

Dňa 17. októbra 2001 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby podanie z 10. októbra 2001 doručila žalovanému.

Dňa 17. októbra 2001 katastrálny odbor doručil okresnému súdu vyjadrenie k žiadosti, ktorú vyžiadal právny zástupca žalobcov.

Dňa 9. novembra 2001 právna zástupkyňa žalovaného doručila súdu ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní.

Dňa 9. novembra 2001 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby zistila predpokladané trvanie práceneschopnosti zástupkyne žalovaného.

Dňa 13. novembra 2001 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu neúčasti účastníkov konania.

Dňa 22. novembra 2001 právna zástupkyňa žalovaného oznámila súdu, že jej práceneschopnosť skončila 20. novembra 2001.

Dňa 3. decembra 2001 okresný súd nariadil pojednávanie na 14. február 2002.

Dňa 8. februára 2002 žalobcovia doručili okresnému súdu podanie označené ako „1) Konečný návrh – petit 2) Právny rozbor a reakcia na snahu o prietahy zo strany odporcu“.

Dňa 14. februára 2002 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 4. apríl 2002 za účelom predvolania svedka.

Dňa 25. marca 2002 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby zrušila termín pojednávania.

Dňa 3. júna 2002 žalobcovia doručili okresnému súdu podanie, v ktorom žiadali o určenie termínu pojednávania. Na tejto listine je urobený úradný záznam: „*K menovaniu do funkcie došlo 7. 10. 02*“.

Dňa 25. októbra 2002 okresný súd nariadil pojednávanie na 3. december 2002.

Dňa 28. novembra 2002 právna zástupkyňa žalovaného doručila okresnému ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní.

Dňa 3. decembra 2002 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu neúčasti účastníkov konania.

Dňa 5. decembra 2002 okresný súd nariadil pojednávanie na 28. január 2003.

Dňa 8. januára 2003 sudkyňa zmenila termín pojednávania na 25. február 2003.

Dňa 25. februára 2003 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom ustanovenia znalca, účastníci boli vyzvaní na zloženie preddavku v lehote 15 dní.

Dňa 26. februára 2003 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby vyzvala zástupkyňu žalovaného na oznámenie informácií.

Dňa 18. marca 2003 žalobkyňa A. H. zložila preddavok na znalecké dokazovanie.

Dňa 14. mája 2003 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby urgovala u zástupkyne žalovaného oznámenie vyžiadaných informácií.

Dňa 29. mája 2003 zástupkyňa žalovaného oznámila súdu vyžiadané informácie.

Dňa 13. júna 2003 žalobcovia doručili okresnému súdu žiadosť o odstránenie pried'ahov.

Dňa 26. júna 2003 okresný súd vydal uznesenie č. k. 6 C 1403/92-355, ktorým ustanovil znalca, ktorý mal podať znalecký posudok do 1 mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia.

Dňa 30. júna 2003 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby doručila uznesenie č. k. 6 C 1403/92-355 účastníkom konania.

Dňa 23. júla 2003 právny zástupca žalobcov doručil okresnému súdu upozornenie na chybu v uznesení č. k. 6 C 1403/92-355.

Dňa 29. júla 2003 bol urobený úradný záznam o prevzatí spisu znalcom.

Dňa 22. septembra 2003 znalec doručil okresnému súdu znalecký posudok a vyčíslenie svojich trov.

Dňa 3. októbra 2003 okresný súd vydal uznesenie č. k. 6 C 1403/92-368, ktorým rozhodol o znalečnom a vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili k znaleckému posudku.

Dňa 30. októbra 2003 právny zástupca žalobcov doručil okresnému súdu vyjadrenie.

Dňa 5. novembra 2003 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby vyznačila právoplatnosť na uznesení č. k. 6 C 1403/92-368 a predložila ho učtárni na preplatenie znalečného.

Dňa 26. novembra 2003 právna zástupkyňa žalovaného oznámila okresnému súdu ukončenie zastupovania.

Dňa 9. februára 2004 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 1. apríl 2004.

Dňa 30. marca 2004 žalovaný doručil okresnému súdu žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu, že nemá zvoleného právneho zástupcu.

Dňa 1. apríla 2004 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že zástupcovi žalobcov sa uložilo, aby v lehote 14 dní špecifikoval žalobný petit.

Dňa 14. apríla 2004 právny zástupca žalobcov doručil okresnému súdu konečný návrh a právny rozbor a urgenciu konania.

Dňa 7. mája 2004 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 17. jún 2004.

Dňa 17. júna 2004 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom dopytu adresovaného Ústavu pamäti národa. Zástupcovi žalovaného sa zároveň uložilo, aby v lehote 14 dní oznámil mená a adresy svedkov, ktorí majú byť vypočutí.

Dňa 9. júla 2004 právny zástupca žalobcov doručil súdu žiadosť o vykonanie ďalších dôkazov.

Dňa 12. júla 2004 právny zástupca žalobcov doručil okresnému súdu žiadosť o oznámenie splnenia povinností uložených žalovanému a oznámenie možného termínu nahliadnutia do spisu.

Dňa 13. júla 2004 okresný súd požiadal Ústav pamäti národa, aby v lehote 15 dní oznámil, či V. B. bol sledovanou osobou, právneho zástupcu žalovaného, aby splnil povinnosť, ktorá mu bola uložená na pojednávaní 17. júna 2004, a žalovaného, aby predložil uznesenie mestského zastupiteľstva č. 107/XI/1991.

Dňa 26. júla 2004 žalovaný doručil okresnému súdu uznesenie mestského zastupiteľstva č. 107/XI/1991.

Dňa 27. júla 2004 zástupca žalovaného doručil okresnému súdu podanie, v ktorom oznámil, že nespĺnil svoju povinnosť aj preto, že žalovaný netrvá na vypočutí ďalších svedkov.

Dňa 30. júla 2004 predsedníčka okresného súdu pokynom č. 52 (Spr. 839/2004) presunula vec do oddelenia Mgr. K.

Dňa 4 augusta 2004 Ústav pamäti národa doručil okresnému súdu vyžiadané informácie.

Dňa 30. augusta 2004 právny zástupca žalobcov doručil okresnému súdu podanie.

Dňa 14. septembra 2004 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 20. október 2004.

Dňa 6. októbra 2004 bol vyhotovený úradný záznam týkajúci sa zistení zo zväzku v kategórii Agent pod reg. č. 3471 ohľadne V. B.

Dňa 20. októbra 2004 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 6 C 1403/92-459, ktorým bola žaloba zamietnutá.

Dňa 9. novembra 2004 okresný súd vyzval právneho zástupcu žalovaného, aby v lehote 3 dní vyčíslil trovy konania.

Dňa 12. novembra 2004 právny zástupca žalovaného doručil okresnému súdu vyčíslenie trov konania.

Dňa 15. novembra 2004 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby doručila rozsudok č. k. 6 C 1403/92-459 účastníkom konania.

Dňa 9. decembra 2004 právny zástupca žalovaného doručil okresnému súdu odvolanie proti výroku o trovách.

Dňa 14. decembra 2004 žalobcovia doručili okresnému súdu odvolanie proti rozsudku č. k. 6 C 1403/92-459.

Dňa 17. decembra 2004 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby odvolanie žalobcov doručila žalovanému na vyjadrenie v lehote 5 dní.

Dňa 20. decembra 2004 právny zástupca žalobcov doručil okresnému súdu odvolanie proti rozsudku č. k. 6 C 1403/92-459.

Dňa 10. januára 2005 bol spis predložený Krajskému súdu v Trenčíne z dôvodu podaného odvolania a vec bola ďalej vedená pod sp. zn. 17 Co 6/05.

Dňa 7. marca 2005 právny zástupca žalobcov doručil Krajskému súdu v Trenčíne žiadosť o doručenie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu.

Dňa 11. marca 2005 Krajský súd v Trenčíne vyhotovil podanie pre právneho zástupcu žalobcov, v ktorom mu oznámil, že vyjadrenie žalovaného sa v spise nenachádza.

Dňa 5. septembra 2005 Krajský súd v Trenčíne nariadil vo veci pojednávanie na 25. október 2005.

Dňa 21. októbra 2005 právny zástupca žalovaného doručil Krajskému súdu v Trenčíne vyjadrenie žalovaného k odvolaniu.

Dňa 25. októbra 2005 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol potvrdený napadnutý rozsudok okresného súdu.

Dňa 30. novembra 2005 bol okresnému súdu doručený rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, ako odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu.

Dňa 5. decembra 2005 sudkyňa okresného súdu dala úpravou kancelárii pokyn, aby rozsudok č. k. 17 Co 6/2005-558 doručila účastníkom konania.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie

účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 1403/92 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o reštitučných nárokoch v okolnostiach danej veci môže predstavovať určitý stupeň právnej zložitosti súvisiaci najmä s „*nejednotnosťou*“ relevantných právnych názorov opravných súdov, ale aj s ustálením skutkového stavu opakovaným znaleckým dokazovaním.

Neobyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub zložitosti prerokovávanej veci, pričom treba konštatovať, že konanie vo veci (od podania žalobného návrhu 10. septembra 1991 až dosiaľ) trvá takmer 15 rokov, z toho na okresnom súde 10 rokov. Táto dĺžka konania je celkom zjavne neprimeraná a už samo osebe je z hľadiska čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru netolerovateľná.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúmvanej veci, bolo treba konštatovať, že na celkovej dĺžke konania mali svoj podiel aj sťažovatelia, napr. opakovanou neúčast'ou na nariadených pojednávaniach, tak ako to vyplýva z bodu II tohto nálezu, pričom kvôli tejto skutočnosti nemohol okresný súd vždy plynulo postupovať v konaní. V danom prípade však podiel sťažovateľov na vzniknutých prieťahoch podľa názoru ústavného súdu neospravedlňuje neúmerne dlhé, viac ako štrnásť rokov trvajúce konanie okresného súdu. Na uvedené správanie sťažovateľov ústavný súd prihliadol pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia v tejto veci.

3. *Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v danej veci opakovane nečinný, a to konkrétne od 9. februára 1998 do 19. júla 2000 (dvadsaťdeväť mesiacov), od 17. mája 2001 do 4.*

októbra 2001 (štyri mesiace) a od 14. februára 2002 do 25. októbra 2002 (deväť mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas troch rokov a šiestich mesiacov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia ako navrhovatelia v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzali, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné, pretože k uvedeným zbytočným prietahom nedošlo v dôsledku zložitosti, ale predovšetkým v dôsledku postupu súdu. Obranu okresného súdu, podľa ktorého ak došlo k prietahom, „stalo sa tak v dôsledku enormného zaťaženia uvedenej sudkyne“, nebolo možné akceptovať. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal alebo nemohol riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Vzhľadom na to, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co 6/2005-558 z 25. októbra 2005 bolo napadnuté konanie právoplatne skončené, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia žiadali priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 8 000 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľov. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľov, ako aj na ich podiel na zbytočných prietáchoch v napadnutom konaní považuje za primerané priznať každému v sume po 50 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 9 392 Sk z dôvodu trov ich právneho zastúpenia.

Sťažovateľom vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti z 1. júla 2005 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu 20. februára 2006). Za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2005, patrí odmena pre jedného sťažovateľa v sume 2 501 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny bola znížená o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“, t. j. na sumu 2 000,80 Sk. Spolu s režijným paušálom k tomuto úkonu (150 Sk v roku 2005) v prípade jedného sťažovateľa tvorí náhrada trov za jeden úkon vykonaný v roku 2005 sumu 2 150,80 Sk a za dva úkony 4 301,60 Sk v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Za

jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2006, patrí odmena pre jedného sťažovateľa v sume 2 730 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny bola znížená o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“, t. j. na sumu 2 184 Sk. Spolu s režijným paušálom k tomuto úkonu (164 Sk v roku 2006) v prípade jedného sťažovateľa tvorí náhrada trov za jeden úkon vykonaný v roku 2006 sumu 2 348 Sk v zmysle citovanej vyhlášky. Celkové trovy právneho zastúpenia pre jedného sťažovateľa predstavujú preto sumu 6 649,60 Sk a pre troch sťažovateľov 19 948,80 Sk, ku ktorej bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 3 790,30 Sk, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľov predstavujú zaokrúhlene celkove sumu 23 739 Sk.

Vzhľadom na to, že sťažovatelia si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnili náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby a tieto trovy vyčíslili v sume 9 392 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi predpismi - im priznal náhradu trov právneho zastúpenia v navrhovanej výške, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2006